

Scrisoare Duhovnicească

MITROPOLIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ
PENTRU GERMANIA, EUROPA CENTRALĂ ȘI DE NORD

Anul XIV, NR. 2 (155) / 2010 BULETIN DE INFORMAȚII FEB. 2010

Dragoste cu durere *

Câte greutateți întâmpinați la Colibă, Părinte! Vin acolo bolnavi psihic, consumatori de droguri...

- Aici se vede dacă avem dragoste adevărată. În persoana fratelui nostru îl vedem pe Hristos. Căci tot ce facem ca să-l odihnim pe fratele nostru este ca și cum o facem pentru Însuși Hristos. «Întrucât ați făcut unuia dintre acești frați ai Mei, prea mici, Mie Mi-ați făcut» (Matei 25, 40).

Într-o zi a venit la Colibă un copil îndrăcit împreună cu tatăl său. În acel moment a venit și un cunoscut de-al meu, iar eu l-am luat pe tatăl copilului deoparte ca să-i spun câteva lucruri, căci din cauza lui se îndrăcise copilul. Bietul de el era într-o stare jalnică. Ditamai flăcăul și-i curgeau mucozitățile... Când cunoscutul meu l-a văzut, s-a apropiat de el, și-a scos batista, i-a șters nasul și a băgat-o iarăși în buzunar. Și-a scos apoi crucea de aur de la gât și a pus-o la gâtul copilului. Dar nu lucrul acesta era atât de important, cât să fi văzut cu câtă dragoste, cu câtă afecțiune a șters nasul copilului - de-ați fi văzut în ce hal era! Am rămas impresionat. L-a durut pentru el ca pentru un frate. Dacă nu-l simțea ca pe un frate, ar fi făcut aceasta? Dacă îl iubești pe celălalt ca pe un frate, îi ștergi nasul cu propria batistă și o pui iarăși în buzunar! Dar dacă nu-l simți ca pe un frate, este ca un corp străin: puțin să te atingă, imediat sari în sus; puțin scuipat să cadă pe tine, te duci repede să te speli.

De vreme ce Bunul Dumnezeu ne-a dat daruri din belșug și n-a îngăduit să vină vreo nenorocire peste noi, trebuie să ne doară pentru aproapele nostru care se chinuiește. Vedem, de pildă, un infirm. Dacă ne gândim: «Cum m-aș simți eu dacă aș fi infirm și nu aș putea să merg?», ne va dura pentru el. Sau, dacă cineva are probleme ne cere ajutorul, imediat trebu-

ie să ne gândim: «Dacă aveam eu problemele lui, nu voiam, oare, să fiu ajutat?», și așa ne va dura pentru el. Și prin încercări de trece cineva, dacă are dragoste adevărată, cu durere, își uită propria durere și suferă pentru celălalt. Eu, când celălalt îmi vorbește despre durerea lui, chiar și pe cioburi de sticlă să stau sau pe spini să pășesc, nu simt nimic.

- Părinte, Sfântul Marcu Ascetul scrie: «O singură patimă ne împiedică să săvârșim binele după putere: nepăsarea. Patima aceasta se vindecă prin

rugăciuni și milostenie». De ce se pomenește aici de milostenie?

- Fiindcă milostenia, bunătatea înmoaie inima și acționează precum uleiul în broasca ruginită. Inima împietrită se înmoaie lângă suflețele rănite și devine sensibilă și smerită. Dumnezeu nu l-a făcut pe om învârtoșat și nemilostiv, ci oamenii sunt cei care nu cultivă milostivirea pe care le-a dat-o Dumnezeu; nu suferă pentru aproapele lor și astfel, din pricina nepăsării, devin încet-încet învârtoșați.

- Părinte, ce ne ajută să ni se înmoaie inima?

- Pentru ca să ni se înmoaie inima, trebuie să ne punem nu numai în situația celorlalți oameni, ci și a animalelor, chiar și a șarpelui. Să ne gândim: «Mi-ar place să fiu șarpe, să ies puțin la soare ca să mă încălzesc și să vină altul să mă lovească, să-mi zdrobească capul? Nu». Atunci ni se va face milă și vom iubi chiar și șerpii. Dacă omul nu se pune în situația celuiilalt, chiar și a animalelor și a insectelor, nu devine «om».

Înlăuntrul durerii se ascunde mai multă dragoste decât în dragostea firească. Căci, dacă suferi pentru celălalt, îl iubești puțin mai mult. Dragoste cu durere înseamnă să strângi în brațe pe un frate de-al tău care are demon, iar demonul să plece. Fiindcă dragostea care îmbrățișează, dragostea duhovnicească cu durere, dăruiește făpturilor lui Dumnezeu mângâiere dumnezeiască, îi înecă pe demoni, slobozește suflete și vindecă răni cu balsamul dragostei lui Hristos pe care îl varsă.

Omul duhovnicesc este tot o durere. Se topește de durere pentru ceilalți, se roagă, mângâie. Și, luând asupra lui durerea celorlalți, este întotdeauna bucuros, căci Hristos îi ia durerea și îi dăruiește mângâiere duhovnicească.

Dragostea încredințează lăuntric

- Părinte, cum pot să arăt dragoste?
- Să arăt dragoste? Nu înțeleg. Asta este ceva fals, prefăcut. Să existe înlăuntru nostru dragoste și ea să ne dea în vileag, asta, da, o înțeleg. Dragostea adevărată îl încredințează lăuntric pe celălalt fără manifestări exterioare. Dragoste înseamnă să ascuți cu durere mâhnirea celuiilalt. Dragoste înseamnă și o privire îndurerată și un cuvânt pe care îl vei spune cu durere celuiilalt când el se confruntă cu o greutate. Dragoste înseamnă să parti-

cipi la durerea lui, să-l odihnești în necazul lui. Dragoste înseamnă să rabzi un cuvânt greu pe care ți-l va spune. Toate acestea ajută mai mult decât cuvintele multe și decât manifestările exterioare.

Când suferi lăuntric pentru celălalt, Dumnezeu îl încredințează lăuntric de dragostea ta și atunci el o simte chiar și fără manifestări exterioare.

Tot așa se întâmplă și când nu se exteriorizează răutatea pe care o avem în lăuntru nostru; și în acest caz celălalt tot o simte. Vezi, și **diavolul, când se arată ca un «inger de lumină»** (II Cor 11, 14), **aduce tulburare, pe când Îngerul adevărat aduce o bucurie negrăită.**

- Părinte, de ce nu sunt încredințată lăuntric de dragostea celorlalți?

- Nu cumva nu ai cultivat dragostea? Cel care iubește se încredințează de dragostea celuilalt, dar și el îl încredințează lăuntric pe celălalt de dragostea lui.

Celălalt simte dacă îl iubești cu adevărat sau te prefaci, fiindcă dragostea se transmite ca o telegramă. Dacă facem, de pildă, o vizită la un orfelinat, copiii simt îndată cu ce dispoziție lăuntrică ne-am dus la ei. Odată au venit la Colibă ca să-mi ceară părerea unui care voiau să înființeze un așezământ pentru copiii părăsiți. «Cel mai important lucru dintre toate, le-am spus, este să vă doară pentru acești copii ca pentru copiii voștri și chiar mai mult. Numai așa copiii vor fi încredințați de dragostea voastră. » **Dacă nu vă doare pentru ei, mai bine nu mai faceți nimic.** Atunci un medic, foarte evlavios, mi-a spus: «Ai dreptate, Părinte. Cândva am mers să vizitez

pentru prima oară un orfelinat împreună cu mai multe persoane. Copiii simțeau starea lăuntrică a fiecăruia dintre noi. «Domnul cutare este doar în trecere, domnul cutare ne iubește cu adevărat». Vedeți cum **dragostea vestește lăuntric?**

Dragostea anulează distanțele

- Părinte, cum comunică oamenii duhovnicește de departe?

- Scriu vreo scrisoare, fie prin telegraf, fie prin semnale morse.

- Cum adică?

- Pentru ca să existe comunicare duhovnicească între oameni, trebuie ca ei să lucreze pe aceeași frecvență. Acest lucru nu pot să-l prindă oamenii de știință. Îți amintești de acea întâmplare pe care o povestesc în Părinții aghioriti? (vezi Cuviosul Paisie Aghioritul, Părinți aghioriti - Flori din Grădina Maicii Domnului, Ed. Evangheliemos, 2004, p. 9-10) Într-o zi un monah urma să meargă în vizită la un părinte din Kapsala și se gândea: «Ce să-i duc, oare, de binecuvântare?». A făcut rost, așadar, de doi pești și i-a curățat ca să îi ducă. Între timp, celălalt primise înștiințare de la Dumnezeu despre vizita lui și se gândea: «Acum că va veni, cu ce să-l omenesc?». Și, pe când fratele curăța peștele, a venit deodată un corb, i-a luat un pește și l-a dus la celălalt călugăr din Kapsala, care se afla la o distanță de cinci ore și jumătate de mers. Înțelegeți? Unul se gândea cum să-l odihnească pe celălalt și atunci corbul a făcut pe intermediar.

Când omul are Dragostea, pe Hristos, chiar și mut să fie, se poate înțelege

cu milioane de oameni, de orice neam și vârstă, căci fiecare vârstă își are limba ei. Pune doi oameni care nu au dragoste între ei să stea unul lângă celălalt și să nu vorbească. Pune și alți doi care au dragoste între ei să stea unul lângă celălalt și să nu vorbească nici ei. Cum se vor simți unii și cum se vor simți ceilalți? Nici primii să nu vorbească, nici ceilalți. Însă aceștia din urmă vor vorbi cu «tăcerea», fiindcă va exista comunicare între ei. Dimpotrivă, ceilalți nu vor putea comunica, fiindcă între ei va exista «izolație». **Când nu există dragoste, se poate ca doi oameni să se afle aproape unul de celălalt, dar totuși să fie depărtați.**

- Părinte, mă mâhnesc că a venit ziua să plecați iarăși dintre noi.

- În viața duhovnicească nu există «aproape» și «departe». **Dragostea lui Hristos nu este despărțită de distanțe, căci Hristos cu dragostea Sa anulează distanțele.** Prin urmare, **omul, atunci când este aproape de Hristos și se leagă frățeste de celălalt cu dragostea lui Hristos, fie că se află aproape, fie departe, îl simte pe celălalt întotdeauna aproape.**

Dau slavă lui Dumnezeu că dragostea mea este de așa natură, duhovnicească, îngerească, încât distanțele sunt anulate, iar eu voi ține legătura cu voi de departe, atât în această viață, cât și în cea viitoare, care este și mai îndepărtată. Pentru că și acea distanță va fi foarte apropiată, de vreme ce ne unește Dragostea, Hristos».

*Extras din Cuviosul Paisie Aghioritul, «Patimi și virtuți», Editura Evangheliemos, București, 2007

Ortodoxia între Tradiție și modernitate*

[continuare din Nr. 10/2009]

3. Un creștinism ascetic

Spiritualitatea ortodoxă are ca notă dominantă asceza, lupta împotriva patimilor prin rugăciune, post alimentar, abinență, sobrietate în toate, renunțarea la voia proprie și ascultarea de un duhovnic. Toate acestea în vederea dobândirii dragostei prin care ne asemănăm cu Dumnezeu. Între marii sfinți ai Bisericii se numără și așa numiții Părinți ascetici care ne-au lăsat o serie de scrieri referitoare la viața duhovnicească, la felul în care omul se poate curăți, lumina și desăvârși. O parte din aceste scrieri au fost adunate în faimoasa colecție intitulată

«Filocalia» (literal: iubire de frumusețe) a Sf. Nicodim Aghioritul, publicată la Veneția în 1872. Astăzi Filocalia este tradusă și publicată în numeroase limbi. Părinții ascetici ai Bisericii se dovedesc a fi mari cunoscători ai sufletului omenesc pornind de la experiența proprie a luptei împotriva demonilor și a patimilor care întunecă și pervertesc mintea, împietresc inima, slăbesc voința și ruinează trupul, închizându-l pe om într-un univers în care nu poate pătrunde iubirea lui Dumnezeu și a semenilor. Ei se dovedesc, de asemenea, a fi foarte realiști în judecata lor cu privire la patimi și la asceza, uneori extrem de dură, necesară în lupta împotriva acestora.

Totuși Părinții știu prea bine că mântuirea este darul gratuit al lui Dumnezeu și că, în cele din urmă, «totul este har». Dar ei știu, de asemenea, că harul pretinde colaborarea omului, efortul său propriu de angajare în credință și în sfințirea vieții. «Căci, voia lui Dumnezeu aceasta este: sfințirea voastră» (I Tes. 4, 3). Cu alte cuvinte, «harul se plătește» (Bonhöffer). Lucrul aceasta este exprimat în maxima: «Dă sângele ca să primești Duhul», sentință inspirată nu numai din experiența proprie ci și din Sfânta Scriptură. Căci ce a fost viața Domnului dacă nu o jertfă continuă pentru răscumpărarea păcatelor lumii. Jertfă unică și mântuitoare la care s-au asociat proo-

roicii, Maica Domnului, Sf. Ioan Botezătorul, Apostolii... și toți martirii și sfinții Bisericii. De aceea, Mântuitorul a zis: «Din zilele lui Ioan Botezătorul, până acum Împărăția cerurilor se ia prin stăruință și cei ce se silesc pun mâna pe ea» (Mt 11, 12) iar Sf. Ap. Pavel ne încurajează: «În lupta voastră cu păcatul, nu v-ați împotrivit până la sânge...» (Evrei 12,4).

În Filocalie și în alte scrieri ascetice găsim o descriere amănunțită a fiecărei patimi și felul în care trebuie să ne luptăm pentru eliberarea de ea prin asceză și prin cultivarea virtuții contrare patimii respective. Pentru că patima paralizează voința spre bine și ne reduce la sclavie (In. 8, 34), pe când virtutea întărește voința și ne face să ne bucurăm de libertatea «fiilor lui Dumnezeu». Desigur, la originea fiecărei patimi se află un duh rău care ne ispitește și împotriva căruia trebuie să ne luptăm. «Căci lupta noastră nu este împotriva trupului și a sângelui, ci împotriva duhurilor răutății răspândite în văzduh» (Efes 6, 12). Aceste «dhuri» lucrează prin simțurile omului și ținesc cu deosebire inima, locul în care se concentrează ca într-un focar întreaga noastră ființă cu toate puterile ei psiho-fizice. Locul, de

asemenea, al harului baptismal, dar și al «războiului nevăzut» împotriva duhurilor, pentru că «din inima omului ies cugetele cele rele, desfrânările, hoțiile, uciderile, adulterul...» și tot păcatul «care spurcă pe om» (Mc. 7, 21-23). De aceea, toată atenția noastră trebuie îndreptată spre inimă, spre pașa gândurilor rele care vor să intre în inimă. Căci tot păcatul începe printr-un gând rău, care dacă este acceptat întinează inima, se transformă în faptă, iar fapta rea repetată devine patimă. Rugăciunea multă, continuă: «*rugăți-vă neîncetat*» (I Tesal 5,17), însoțită de postul alimentar după tradiția bisericească și de o viață cumpătată în legătură permanentă cu Tainele Bisericii, ajută minții să fie mereu vigilentă, să nu accepte gândurile rele și să rămână într-o strânsă legătură cu inima. Să repetăm că mintea nu este decât o energie a inimii și că ea nu poate opri mulțimea gândurilor care o stresează decât dacă prin rugăciune reușește să coboare în inimă. Când mintea se unește astfel cu inima, omul se bucură de «pacea inimii», de echilibrul sufletesc atât de necesar vieții. Semnul că s-a ajuns la «pacea inimii» este «simțirea inimii», care este totuna cu «simțirea lui Dumnezeu» (Sf. Dia-

doh al Foticeii, sec. VI), a harului baptismal. (Contrariu «simțirii inimii» este împietrirea inimii sau inima insensibilă.) De acum harul poate lucra liber în viața omului. El umple inima de căldura iubirii care se resimte mai întâi în piept apoi în tot corpul. Este căldura iubirii față de Dumnezeu, față de oameni și față de toată creația, căci în această stare inima și-a redobândit unitatea ei ontologică cu toată creația. Totul trăiește în inima curată, liberată de păcat și de patimi! Credinciosul care a ajuns la pacea inimii, ca dar al lui Dumnezeu, este luminos, blând, bun, compătimitor, lesne iertător, echilibrat în toate. El înalță rugăciune cu lacrimi pentru oameni, pentru dobitoace, pentru vrășmașii adevărului și pentru cei ce-l necăjesc în tot ceasul... El se roagă să fie păzită toată creația și iertată (Sf. Isaac Sirul). Deși cere multă nevoință, spiritualitatea ortodoxă este în cele din urmă o spiritualitate a luminii, a învierii, a comuniunii ca rezultat al lucrării Duhului Sfânt și al angajării personale. (va urma).

Mitropolitul SERAFIM

* Conferință ținută la Zürich, 16 mai 2009.

Sărbătorirea Unirii Principatelor la Heidelberg

Asociația româno-germană «Alexandru Ioan Cuza» din Heidelberg condusă de D-I Iosif Herlo a organizat și anul acesta de ziua Unirii Principatelor române o frumoasă festivitate. Ea a constat din: slujba de pomenire a Domnitorului Alexandru Ioan Cuza și

a unioniștilor de la 1859, săvârșită în biserica Sf. Bonifatie de către ÎPS Mitropolit Serafim și Pr. Ioan Popescu; conferința «Napoleon al III-lea și România» susținută de D-I Marcel Alexandru, Consul general român la Strasbourg; prezentare de carte, D-I Alexan-

dru Drăghici; folclor românesc: muzică, solist D-I Viorel Chirița, dansuri populare și bufet.

Dăm în continuare frumosul cuvânt rostit de D-I Alexandru Ioan Cuza, descendent al familiei Domnitorului Alexandru Ioan Cuza:

Înaltprea Sfinția Voastră,
Onorată asistență,

Ca descendent al familiei domnitoare, mă bucur nespun, să pot avea privilegiul și onoarea, ca împreună cu Dumneavoastră să pot participa la evenimentul ocazionat de sărbătorirea zilei Unirii Principatelor Române și omagierea memoriei personalității «Prințului iubit al Unirii», Alexandru Ioan Cuza.

De asemenea, mă simt foarte mișcat de sentimentele pioase ce v-au inspirat pentru oficierea de către Înaltprea-sfinția Voastră, Părintele Mitropolit Serafim, a slujbei de pomenire a îndrăgitului nostru domnitor. Și în acest context, amintesc de splendidele versuri dedicate de poetul Vasile Alecsandri, spre a fi scrise pe placa mormântului

domnitorului:

«...Așa și tu din ceruri, ai dulcea mângâiere / Să vezi a țării tale frumoasa reînviere... / Acum te odihnește gustând eterna pace, / În taina maiestruoasă, a morții care tace, / Lăsând o lume-ntreagă la tine să gândească, / Și-a ta legendă, Cuza, cu fală s-o rostească...»

Personalitatea ilustră a unioniștilor și a domnului Unirii, Alexandru Ioan Cuza, impune respectul și recunoștința generațiilor de ieri, de azi și de mâine, prin prisma patriotismului fierbinte dovedit, a luptelor duse întru realizarea obiectivelor unirii, a neatârării neamului și păstrării ființei naționale. Toate acestea au comportat jertfe și sacrificii imense, care ne obliga pe noi, cei de azi și de mâine, să le respectăm și să le ducem cu sfințenie în

continuare pe făgașul istoriei, pornind de la deviza ca «pământul țării nu este moștenirea care ni se cuvine de la străbuni, ci este împrumutul luat de la copiii neamului și care ne obligă să îl restituim continuu și necondiționat».

Unirea Principatelor, ca moment decisiv în făurirea statului național român, este rezultatul voinței de veacuri a poporului român de aș lua soarta în propriile mâini, însemnând triumful ideilor pașoptiste de emancipare națională, politică, economică, culturală, socială și obținerea astfel a independenței depline. Pe drept cuvânt se poate afirma, că Alexandru Ioan Cuza, alături de toți patrioții unioniști, au pus bazele dezvoltării României moderne și au constituit pilda strălucită a ceea ce poate crea geniul poporului român, care în momentele cruciale

ale istoriei sale, a reușit să ridice pe eșichierul european, personalități de prim rang, ce aveau și au avut mai apoi și la momentul potrivit, să strălucească pe plan național și internațional.

Alexandru Ioan Cuza avea o convingere profundă, spunând că: «*Eu trebuie să fac Unirea, căci sunt dator către nația care m-a ales și către istoria față de care trebuie să fiu responsabil. Datorită acestei sublime ursite care mi-a fost hărăzită, o să consider puterea ca pe un lucru sacru. A trăi respectat sau a muri regretat, iată deviza mea și de asemenea ambiția mea*». Urmare faptelor lui mari, tot în mod providențial ni s-a dovedit de-a lungul

istoriei faptul, că persoana, numele și personalitatea sa, au fost toate laolaltă, pe cât de respectate și regretate, la fel de iubite și venerate de toată simțirea neamului.

Pentru noi, românii, orașul Heidelberg, orașul de pe Neckar, va fi mereu asociat cu un oraș de oameni primitor, dar și cu orașul decesului neașteptat al Principelui Alexandru Ioan Cuza, care, după părăsirea Florenței, încheie aici și pe acest pământ, cei șapte ani ai exilului său.

Trebuie cu această ocazie amintit faptul că tot în acest splendid oraș istoric, științific și cultural european, își desfășoară activitatea meritoasă și prestigioasă *Asociație Culturală «Alexandru*

Ioan Cuza», căror membri le mulțumesc personal și în mod special Domnului Herlo, pentru invitația de a participa la această solemnă adunare dedicată sărbătoririi Unirii Neamului și comemorării Domnitorului nostru.

Spre luare-aminte, nu pot să închei această scurtă alocuțiune, înainte de a-l cita din nou pe inegalabilul «*bard al Mirceștilor*», strălucitul nostru poet unionist Vasile Alecsandri :

«*Cât vor fi români pe lume, / Cât va fi pe cer un soare, / A lui Cuza mare nume / Să știți bine că nu moare*».

Vă mulțumesc!

Alexandru Ioan CUZA

INFORMAȚII

DIN AGENDA

PĂRINTELUI MITROPOLIT SERAFIM

1 ian. 2010 - Tăierea împrejur a Domnului și Sf. Vasile cel Mare - slujește Sf. Liturghie și predică la Nürnberg. Citește împreună cu preoții prezenți molitvele Sf. Vasile cel Mare.

2 ian. - **Sf. Serafim de Sarov** - slujește împreună cu PS Sofian Brașoveanul Sf. Liturghie la Nürnberg.

3 ian. - slujește Sf. Liturghie și predică la Essen (paroh: Pr. Ioan Hodoș).

6 ian. - **Botezul Domnului** - slujește Sf. Liturghie și predică la Nürnberg cu participare deosebit de mare. A urmat slujba Agheasmei Mari săvârșită lângă troița din curtea Catedralei.

7 ian. - **Sf. Ioan Botezătorul** - slujește Sf. Liturghie și predică la Nürnberg.

10 ian. - slujește Sf. Liturghie și predică la Koblenz (paroh: Pr. Sinică Florea Iancu). la parte la agapă.

13 ian. - participă la Recepția de început de an oferită de Primarul general din Nürnberg.

16 ian. - participă în Domul din Eichstätt la slujba de început de an și la recepția oferită de Episcopia catolică din acest oraș. Seara, săvârșește Taina Sf. Maslu la Neuburg, filie a Parohiei Ingolstadt.

17 ian. - slujește Sf. Liturghie și predică la Landshut (paroh: P.C. Pr. Adrian Vasilache). la parte la agapă.

19-23 ian. - participă la Paris la o întâlnire de lucru a episcopilor români din Diaspora europeană în vederea elaborării unui Ghid catehetic privind pastorația familiei.

24 ian. - slujește Sf. Liturghie și predică la Mannheim (paroh: Pr. Ioan Popescu).

Vizitează împreună cu cei cca. 150 de credincioși prezenți la Liturghie șantierul noii biserici, în subsolul căreia se va sluji începând cu Sf. Paști. Săvârșește la Heidelberg un Parastas pentru Domnitorul Alexandru Ioan Cuza în prezența D-lui Alexandru Ioan Cuza, descendent din familia Domnitorului, precum și a mai multor personalități române și franceze. Adresează un cuvânt ocazional.

28 ian. - săvârșește la Berlin o slujbă de mulțumire la împlinirea a 20 de ani de la înființarea Asociației «Vereignite Aktion für Rumänien».

29 ian. - săvârșește Taina Sf. Maslu și predică la Berlin.

30 ian. - **Sf. Ierarhi: Vasile, Grigorie și Ioan** - slujește Sf. Liturghie și predică la Berlin (paroh: Ierom. Clement Lodroman).

31 ian. - slujește Sf. Liturghie și Taina Sf. Maslu la Aschaffenburg (paroh: Protos. Ghelasie Păcurar). Predică. la parte la agapă.

DIN AGENDA

PĂRINTELUI EPISCOPI SOFIAN

1 ian. - **Tăierea împrejur a Domnului și Sf. Vasile cel Mare** - la cumpăna dintre ani, slujește slujba Privegherii cu Liturghia Sf. Vasile și predică la Capela Sf. Siluan.

3 ian. - slujește Sf. Liturghie și predică la Biserica St. Nikolai.

6 ian. - **Botezul Domnului** - slujește Liturghia și predică la Biserica St. Nikolai. Săvârșește slujba sfințirii Aghiazmei Mari. După amiază, face vizite la credincioși pentru sfințirea caselor.

7 ian. - **Sf. Ioan Botezătorul** - slujește Sf. Liturghie și predică la Capela Sf. Siluan.

10 ian. - slujește Sf. Liturghie și predică la Biserica St. Nikolai.

17 ian. - slujește Sf. Liturghie și predică la Biserica St. Nikolai.

18 ian. - împreună cu arhitecții Mihail Mitiu și Dan Ciudin prezintă planurile viitoarei mănăstiri, sediu episcopal la Lokalbaukommission München, în vederea obținerii aprobării de construcție. După amiază, are o întâlnire de lucru cu întreaga echipă de arhitecți și ingineri însărcinați cu proiectarea ansamblului mănăstiresc.

19 ian. - participă în Domul din München la serviciul religios prezidat de Arhiepiscopul de München Reinhard Marx, de Episcopul evanghelic Johannes Friedrich, desfășurat sub genericul: «Ca să aveți nădejde. Hristos a înviat, iar noi suntem martorii Lui».

22 ian. - participă la recepția oferită de Arhiepiscopia Romano-Catolică din München cu prilejul începutului de an.

24 ian. - slujește Sf. Liturghie și predică la Traunreut cu prilejul hramului acestei parohii. Participă la agapă.

30 ian. - **Sfinții Trei Ierarhi** - participă, la Tübingen, la întâlnirea ATORG desfășurată sub genericul «Comunitate & Comuniune». Slujește Sf. Liturghie și predică. După amiază, participă activ la dezbaterile tinerilor.

31 ian. - slujește Sf. Liturghie și predică la Tübingen (paroh P.C.Pr. Nicolae Gilla).

RUMĂNISCHE ORTHODOXE METROPOLIE
FÜR DEUTSCHLAND, ZENTRAL-UND NORDEUROPA

Fürther-Str.166-168 • D-90429 Nürnberg
Tel.: (+49) 0911/3236910; Fax: /3236912

E-Mail: mitropolia@mitropolia-ro.de

Internet: <http://www.mitropolia-ro.de>

REDAKTION & LAYOUT
Diacon Dumitru Dura

Abonament 15,50 EUR / anual (inclusiv porto)

Bankverbindung: LIGA BANK EG
Konto.-Nr. 116 78 04 • BLZ 750 903 00